

<http://blocs.mesvilaweb.cat/>Informació de Blogs**Miquel Miralles**

Está viendo una fuente cuyo contenido se actualiza con frecuencia. Las fuentes se agregan a la lista de fuentes comunes cada vez que se suscribe a ellas. La información actualizada en la fuente se descarga automáticamente en el equipo y se podrá consultar en Internet Explorer y en otros programas. Obtener más información acerca de fuentes.

 Suscribirse a esta fuente

Can Pixa

jueves, 08 de febrero de 2007, 0:25:30 | miquelmiralles

Sandro Rosell, extingit hàbilment per Laporta, apareixia en aquell memorable confidencial de TV3 - quan la Nostra encara parlava de coses interessants- dient aquella memorable frase: "això és can pixa". Amb l'afortunada expressió, Rosell definia plenament la visió que els altres tenien de can Barça. Ves per on, aquella definició va transcendir de l'àmbit culé i, al cap d'un mesos, era aplicable a la política catalana sintetitzada en la primera edició del Tripartit. Després, aquí va venir l'agonia de l'Estatut, la sortida d'ERC del govern i el pacte de silenci del govern d'entesa. Allà l'opa d'Endesa, el drama de Barajas, l'extrema dreta al carrer i el femer del Constitucional. L'expressió d'en Rosell, lluny de perdre vigència, ha anat progressant en el temps i l'espai fins a estendre la seva utilitat definitiva a l'àmbit global de la política. Zapatero, el més notori venedor de fum de l'Espanya contemporània, ha exhaurit les existències de les coses meravelloses, el cossi és ben vuit, la sort el defuig i li creixen els nans del circ ibèric. Les conseqüències són evidents, tant aquí com allà no mana ni Déu. Això és Can Pixa, i allò també.

 YW14byBlcyBjYW4gcGI4YQ==_38960_6149_1.jpg

La inflació de la paraula

domingo, 28 de enero de 2007, 3:26:53 | miquelmiralles

Remenant la biblioteca vaig retrobar **El maison de Chandos de David Vidal** publicat per la Universitat Autònoma de Barcelona. A partir del text original escrit per Hugo von Hofmannsthal que va veure la llum al 1902, Vidal traça la continuïtat de la crisi del llenguatge en la postmodernitat i les seves extensions cap a la teoria i la innovació del periodisme. Segurament que en qualsevol altra moment m'hagués limitat a treure-li la pols i endreçar-lo al seu lloc. No obstant, en l'actual estat de coses, no he pogut evitar rellegir-lo i encaparrar-me en la seva tesi central: les paraules i les definicions, les concepcions i les percepcions, resten sota sospita d'inutilitat funcional. Si diem nació què definim?, un territori, una llengua, una història, un paisatge o un ajornament temporal indefinit?, una manca de consens o la por a perdre la menjadora a l'escalf del mite de la caseta i l'hortet?. Si diem tarannà què definim?, un estat d'ànim positiu?, corda llarga per embarcar-nos a tots en la creença d'un pacte impossible que donarà la majoria absoluta per quatre anys?. Podem deixar la resolució dels paradigmes propietat, llibertat i ordre en mans del furgó de cua de l'esquerra catalana amb datxa a l'Empordà. Què té d'essencial un projecte polític arnat i curt d'escrutini que es pretén sobirà per la gràcia d'un caudillatge històric i una eficient sectorial de negocis?. Què esperem trobar a la dreta de les nostres concepcions, potser la supressió de l'autonomia. Què s'amaga darrera dels retalls del repartiment de la llei d'Hondt, un enfrontament de llengües al faristol de l'hemicicle. Què definim quan diem progrés?, que amaga el mot llibertat?, com accentuem justícia?. Sort en tenim de l'hipervincle.

 Ym9jYQ==_37846_6149_1.jpg

La inflació de la paraula

domingo, 28 de enero de 2007, 3:26:53 | miquelmiralles

Remenant la biblioteca vaig retrobar El malson de Chandos de David Vidal publicat per la Universitat Autònoma de Barcelona. A partir del text original escrit per Hugo von Hofmannsthal que va veure la llum al 1902, Vidal traça la continuïtat de la crisi del llenguatge en la postmodernitat i les seves extensions cap a la teoria i la innovació del periodisme. Segurament que en qualsevol altra moment m'hagués limitat a treure-li la pols i endreçar-lo al seu lloc. No obstant, en l'actual estat de coses, no he pogut evitar rellegir-lo i encaparrar-me en la seva tesi central: les paraules i les definicions, les concepcions i les percepcions, resten sota sospita d'inutilitat funcional. Si diem nació què definim?, un territori, una llengua, una història, un paisatge o un ajornament temporal indefinit?, una manca de consens o la por a perdre la menjadora a l'escalf del mite de la caseta i l'hortet?. Si diem tarannà què definim?, un estat d'ànim positiu?, corda llarga per embarcar-nos a tots en la creença d'un pacte impossible que donarà la majoria absoluta per quatre anys?. Podem deixar la resolució dels paradigmes propietat, llibertat i ordre en mans del furgó de cua de l'esquerra catalana amb datxa a l'Empordà. Què té d'essencial un projecte polític amat i curt d'escrutini que es pretén sobirà per la gràcia d'un caudillatge històric i una eficient sectorial de negocis?. Què esperem trobar a la dreta de les nostres concepcions, potser la supressió de l'autonomia. Què s'amaga darrera dels retalls del repartiment de la llei d'Hondt, un enfrontament de llengües al faristol de l'hemicicle. Què definim quan diem progrés?, que amaga el mot llibertat?, com accentuem justícia?. Sort en tenim de l'hipervincle.

 YnJIZGE=_37846_6149_1.jpg

Alguna cosa es mou

miércoles, 27 de diciembre de 2006, 20:04:55 | miquelmiralles

El retorn d'ERC al govern de la Generalitat mereix comentari. Si bé és veritat que el President Montilla està imposant les seves regles d'or, poc soroll, contenció i respecte per l'escala jeràrquica, també és veritat que l'entrada a l'Executiu del conseller Tresserras està significat un abans i un després en la concepció governamental del terme cultura. Estudiós, rigorós i extremadament intel·ligent, Tresserras marca distàncies dels seus predecessors, excepció feta de Ferran Mascarell que mereix anàlisi a part malgrat la seva trajectòria frustrada per l'equilibri intern del govern d'Entesa. Els consellers de cultura dels governs de Jordi Pujol se l'agafaven amb paper de fumar. Elitistes, conservadors, de volada curta, partidaris de l'exclusió per defecte, van mantenir durant 23 anys el dret d'admissió a allò més essencial de la cultura de la Nació. Donaven diners als de sempre, amics i coneguts que contribuïen a aprofundir encara més les arrels de la divisió del país ideal amb el real. Tresserras, savi com és, escolta i no parla gaire. Malgrat això, el .llistat de morts i ferits per polítiques culturals aberrants és immensa. La Fira de Frankfurt, la pressió no sempre positiva d'Òmnium Cultural, el Teatre Nacional, les fusions editorials, el pobre paisatge de la producció musical, les collonades de les patums amb síndrome d'abstinència només de pensar que es pot qüestionar la seva subvenció i l'edició amb caràcter d'urgència d'un catàleg de formes i usos de cultura popular. Feina i de la bona. No li caldran els cent dies de gràcia al nou conseller per començar a posar moltes coses al seu lloc.

 MzQ2OTifVHJlc3NlcnJhc19n.jpg

El desembre congelat (1)

lunes, 11 de diciembre de 2006, 20:09:29 | miquelmiralles

Desembre és la cara amable de l'hivern. És temps de pont, de compres, de paga extra, de Nadal i Sant Esteve. I aquest any també es temps de cares noves a l'hora de governar, o si més no d'intentar-ho. Estrenem president i govern, encara que no del tot. Una part és com el Gall de la Passió, que les ha vistes de tots colors i això fa que l'oposició no vulgui concedir-li els cent dies de gràcia, és pura continuïtat